

Alice Broadway

Semne

Traducere din engleză de Anca Zaharia



Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design și ilustrație copertă:
Guliver/ Getty Images/©blindspot

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mirela Voicu

Corectură:
Oana Apostolescu
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BROADWAY, ALICE

Semne / Alice Broadway ; trad. din engleză de Anca Zaharia. - București :
Editura Trei, 2020
ISBN 978-606-40-0716-2

I. Zaharia, Anca (trad.)

821.111

Titlul original: Scar
Autor: Alice Broadway

Copyright © Alice Broadway, 2019
Original English edition published in the UK by Scholastic Ltd., 2019.

Copyright © Editura Trei, 2020
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0716-2

Capitolul unu

Mă izbesc cu bărbia de pietriș; îmi mușc limba.

Piciorul de pe spatele meu este al lui Jack Minnow. Apasă mai tare, bucurându-se de imaginea unui nou adept forțat să venereze. Scuipe sânge și țărână de pe buze, iar piciorul gol al primarului Longsight e împroșcat cu roșeață. Se apleacă și-mi șoptește.

— Bine-ai venit acasă, Leora! Am atât de multe să-ți spun!
Scuip încă o dată, de data asta țintindu-l pe el.

Mulțimea — la o distanță respectabilă de liderul ei — mă vede aplecându-mă. Și își strigă aprobarea... nu bucuria că m-am întors, ci jubilarea că primarul Longsight stă deasupra mea, deasupra ei, conducându-și oamenii. Un om transformat în divinitate.

Credeam că suntem în siguranță, credeam că totul e nou. Credeam că Longsight era mort.

Jack Minnow, cu mâinile lui puternice, mă ridică în picioare, mă prinde de păr și-mi ține capul nemișcat. Mă întoarce să privesc oamenii orașului care fac liniște cât să asculte. Mă holbez la mulțime, la oamenii pe care îi credeam prietenii mei. Oameni cu care am crescut. O caut cu privirea pe Gull. Nu o zăresc.

— Iat-o pe trădătoare! zice Longsight cu voce triumfătoare. Iat-o pe cea care ne-a adus dușmanul la ușă și un asasin în piață.

Un mormăit îngrozitor se ridică din turma de oameni adunată acolo. Primarul așteaptă să se potolească.

— Dar, prieteni, ceea ce a pus la cale pentru a face rău, eu am folosit pentru a face bine. Mi-a plănuit distrugerea, și totuși eu mi-am construit învierea. Există un țel mai înalt și nici măcar planurile mârșave ale unei trădătoare nu pot opri destinul adevărat. Nu fiți îngrijorați sau speriați! Am învins.

Dau din cap, dar regret că am făcut-o când simt degetele lui Minnow încurcate în părul meu și durerea și usturimea din gura-mi rănită. Minnow îmi dă drumul la păr și mă apucă de braț, trăgându-mă cu el spre ușile întunecate ale clădirii guvernului.

— E timpul ca noi să discutăm, spune primarul Longsight în timp ce ne urmează înăuntru.

Capitolul doi

Felul cum mă studiază primarul Longsight nu e nou pentru mine. Dar de data asta e diferită. De fiecare dată până acum, a avut întotdeauna nevoie de mine, măcar puțin. A avut nevoie de mine să merg în Featherstone; eram singura care putea trece neobservată ca spion al lui. Și a avut iar nevoie de mine când a vrut să mă afișeze drept marioneta lui. Acum mă tem că nu are nevoie de mine deloc.

Mi se întoarce stomacul pe dos pe măsură ce mirosurile din cameră se învârt în jurul meu. Piele și sudoare și cărți necitite și lemn lustruit. Un intens iz metalic mă face să mă gândesc la arme — lame ascuțite —, dar, când îmi umezesc buzele cu limba umflată, îmi dau seama că e doar mirosul sângelui. Mă voi obișnui cu asta.

Stau acolo, picioarele îmi tremură. Îi simt respirația lui Jack Minnow în ceafă, dar nu mă ține și nici nu încearcă să-mi limiteze mișcările — nu prezintă nicio amenințare, nu mai prezintă. Aș putea încerca să fug, dar aș fi oprită înainte să ajung la ușă. Pe lângă asta, am oboșit să fug — pare că nu ajung nicăieri.

Se vede o satisfacție de felină pe chipul lui Longsight. S-a înfășurat într-un halat vișiniu și stă tolănit în fotoliul

lui, picior peste picior, cu cotul pe brațul fotoliului, sprijinindu-și bărbia în mână. Zâmbește larg și clipește încet... de parcă ar deține un secret care le e ascuns muritorilor de rând. E în viață. E imposibil, de necrezut și totuși...

— Nu mă întrebi care e secretul meu? zice ridicând din sprânceană, înclinând capul într-o parte și examinându-mă. Cu alte cuvinte, nu ești impresionată măcar un pic? Nu în fiecare zi se întoarce cineva la viață.

— Sunt impresionată de ranchiuna ta.

Mă uimește cât de calmă și sigură îmi e vocea. Nu îndrăznesc să-i arăt cât de șocată sunt... și că mi se pare aproape imposibil să procesez tot ce văd.

— Sunt impresionată că ai jucat un asemenea joc la o scară așa mare, adaug eu. Dar, pe de altă parte, îți place să păcălești oamenii. Nu ai înviat! spun și zâmbesc acru. Singurul miracol de aici este că ei te cred.

— Și tu, nu.

Nu este o întrebare, iar fața lui se cufundă într-o dezamăgire profundă. După un timp se ridică și ocolește masa, venind spre mine. Surprinz bucați din pielea lui frumoasă în timp ce halatul i se mișcă. Pare aproape luminat: lucește stins, ca un tăciune care mocnește. Am senzația că, dacă l-aș atinge, mi-ar arde pielea.

— Îmi pare rău că te-ai îndoit de mine, îmi zice și rămâne aproape de mine, suficient cât să-i simt căldura corpului. Dar uite, adaugă și își aruncă halatul de mătase deschizând brațele larg, ca eu să văd fiecare urmă de cerneală, fiecare contur de mușchi. Ai văzut sângele. Ai urmărit atacul.

Încerc să nu mă gândesc, îi spun memoriei mele să nu retrăiască momentul, dar e prea târziu, și-l văd înjunghiat la pământ, cu sângele șiroind. Văd figura acoperită

a Sanei, triumfătoare. L-a omorât... Sau cel puțin credeam...

— Îți amintești dimineața aia, văd pe fața ta. Privește-mă, Leora! Privește-mă acum!

Cicatricea e imposibil de ratat.

O linie mai întunecată în acel loc delicat de sub coaste și o urmă rozalie. Mai mare de trei degete. O rană fioroasă, furioasă. Ar fi trebuit să fie mort. A fost mort.

— Cum?

Vocea abia mi se aude. Întind o mână.

Longsight râde încântat. Minnow stă chiar în spatele meu.

— Nu-l atinge! mă avertizează el.

— Oh, haide, Jack, spune Longsight. Las-o să mă atingă, las-o să mă studieze! Până la urmă, e singura cale să creadă; și știi cât de mult ador să am un nou adept.

Mă privește, provocându-mă să spun nu... dorindu-și să spun da.

Înainte să-mi dau seama ce fac, mâna mea atinge pielea lui caldă. Îngenunchez pentru a privi mai de aproape, apăsând aproape de rană și uitându-mă în sus la Longsight să văd dacă tresare sau se retrage de durere, dar îmi zâmbește cu beatitudine de sus de parcă interogarea mea e un act de venerație.

E doar o cicatrice, îmi spun. Dar asta... asta e cicatricea unui om care a fost omorât.

Capitolul trei

Momentul delicat în care ating cu degetele pielea primarului Longsight este întrerupt brusc când cineva lovește cu putere în ușa. Longsight își trage halatul pe el de parcă mi-ar fi arătat doar niște tatuaje noi, iar Minnow se duce să deschidă, vorbind încet. Mă ridic, frecându-mi genunchii unde covorul mi-a lăsat scame pufoase pe pantaloni. Ușa se închide și Minnow, ca un câine, atacă, mâna lui la gâtul meu, țintuindu-mă de raftul cu cărți.

— Ai adus un neînsemnat în Saintstone? Cum îndrăznești să pângărești orașul ăsta?

O găsiseră pe Gull. Frica fierbinte mă învăluie, frică ce nu are nicio legătură cu Minnow. Gull nu va supraviețui niciodată furiei din Saintstone.

— Ajunge, Jack, spune Longsight tăios și Jack Minnow se potolește, dar continuă să gâfâie, respirația lui fierbinte atingându-mi fața.

Mâna nu i se mișcă. Primarul se apropie, de parcă ar cerceta prada adusă de vânător.

— Un neînsemnat? meditează Longsight. Oh, Leora, credeam că ești deșteaptă. Aducând un neînsemnat aici, nu faci decât să te declari dușmanul nostru.

Încerc să înghit, dar gâtul îmi e strâns și mă doare, cu mâna lui Minnow înfiptă în el. Nu pot să-i răspund.

— Ne-ai întinat puritatea. Și nu i-ai făcut nicio favoare prietenei tale. Credeai că va fi tolerată aici? Totuși..., zice și se uită la mine gânditor. Trebuie ținută în siguranță, departe de locuitorii orașului. Pentru moment. Voi vorbi cu ea.

Brusc, Jack Minnow îmi dă drumul. Îmi frec gâtul. Primarul Longsight m-a prins deja în pânza lui de păianjen, dar acum, știind că o are pe Gull, rămân împietrită. Chicotește și se așază din nou la biroul lui, abia ascunzându-și plăcerea când îmi privește obrajii arzând și ochii scânteind de lacrimi de furie.

Ce speră să câștige de la mine? Ce-și poate dori mai mult? Are deja devotamentul oamenilor — îl iubeau înainte, dar acum, că a păcălit moartea, îl adoră. Are toată puterea și prestigiul de care ar avea cineva vreodată nevoie și tot nu e suficient.

Își ține capul înclinat de parcă-mi hotărăște soarta.

— Am planuri pentru tine, Leora Flint. Ne bazam pe întoarcerea ta, te așteptam: mereu te întorci. Și acum, că ești aici, pot începe cu adevărat... Dar răbdarea este cheia. Nu e nicio grabă.

Privirea îi e meditativă. Înghit în sec și mă uit la Minnow — el nu vorbește. Primarul Longsight mă examinează cu răceală și, în cele din urmă, oftează.

— Ne vei fi de mare folos în timp. Întrebarea este: ce fac cu tine acum?

Arată din cap spre Minnow:

— Trimite vorbă după Mel, spune-i să fie pregătită la ușile de jos.

Minnow iese.

— Vreau s-o văd pe mama, îl anunț.

Primarul Longsight râde.

— Frumoasă încercare, Leora. În primul rând, nu ai de ales. Și în al doilea rând, mama ta nu va veni. Chiar dacă am chema-o, ar refuza să te vadă.

Vorbe, doar vorbe, mă gândesc. Cuvinte menite să mă rănească și să mă sperie.

— Nu cred așa ceva, spun calm în timp ce inima mi-o ia la trap și genunchii îmi tremură.

— Nu prea ești simpatizată în Saintstone, Leora. Ești o trădătoare care a adus neînsemnați în mijlocul nostru.

— Ea nu crede asta. Mă cunoaște.

— Cunoaște suferința îngrozitoare din cauza ta. Este disprețuită și respinsă din cauza ta. Un paria în propriul oraș. Și-atunci nu-i deloc de mirare că te-a denunțat. Nu i-ai adus decât necazuri... măcar las-o în pace, Leora!

Tac. Mama nu m-ar denunța niciodată. Nu ar face-o. Atâta lucru știi.

El îmi zâmbește cu blândețe:

— Ar fi mai ușor dacă ai accepta că nu mai ai mamă. Vei sta unde-ți ordon eu.

— Sunt prizonieră? întreb, și Longsight ridică din sprâncene.

— Prizonieră? Oh, sună cam grosolan. Hai să spunem că vei rămâne aici ca musafira mea. Asta dacă-ți pasă de prietena ta neînsemnată.

Mintea mea înoată de parcă eu sunt epava și privesc toate lucrurile la care țin plutind în depărtare, scufundându-se în adâncimi. Minnow se întoarce și-i face un semn scurt din cap lui Longsight.

Longsight zâmbește indiferent în timp ce se ridică și își așază halatul.

— Hai la o plimbare cu mine, Leora!

Minnow mă ține strâns cu o mână de umăr, cu cealaltă de încheieturi. Mă așteptam ca mersul primarului Longsight să fie rapid și țintit, dar el merge încet pe holurile din clădirea guvernului, dând din cap grațios către personalul care se lipește cu spatele de pereții lambrisați cu lemn. În contrast cu prezența lui relaxată, Minnow pare masiv și stângaci.

— Nu-ți pot spune cât de bine e să nu te mai temi de moarte, bâiguie Longsight în timp ce merge.

— Crezi că vei trăi pentru totdeauna?

Nu-mi pot ascunde disprețul din voce. Longsight abia ridică din umăr, de parcă ar spune: *sunt aici, nu?*

— Deci... ce ai făcut? Cum ți-a reușit acest presupus miracol? A fost nevoie să spui cuvinte magice sau să treci prin niște ritualuri?

Par indiferentă, sarcastică, dar sunt chiar disperată să știu ce s-a întâmplat, cum de merge pe lângă mine, când ar fi trebuit să fie jupuit și transformat într-o carte de piele.

— Ah, în sfârșit ți-am stârnit curiozitatea! Știam că nu va dura mult. Îți voi spune bucuros ce s-a întâmplat... nu am secrete față de oamenii mei, și încă-mi place să cred că ești de-a noastră, Leora. Dar mai întâi, puțin context.

Tace pentru un minut, cât trecem pe lângă oamenii de pe culoar, și tot ce auzim sunt vocile lor discrete și pașii noștri. Trecem colțul și el reia.

— Una e să cunoști destinul cuiva. Alta e să-l trăiești.

Mă gândesc la toate momentele când mi s-a spus că m-am născut pentru momentul ăsta — că sunt un simbol, un semn, o punte.

— I-am încredințat doar lui Jack cele mai profunde gânduri ale mele, iar tu, Jack, ca un bun ascultător, ai

lăsat scepticul din tine să câștige de fiecare dată, spune el și zâmbește. Ți iert asta, desigur. Nu e ușor să accepți schimbarea.

Se oprește să privească un tablou care e atârnat pe perete, iar Jack se oprește și el, trăgându-mă înapoi ca să nu mă tamponez cu primarul. Tabloul îl înfățișează pe Sfânt, salvatorul nostru, a cărui imagine e în centrul orașului. Îl arată mergând, cu spatele la privitor, pe o potecă lungă. Pământul de sub tălpile lui e la fel de roșu ca un covor întins în întâmpinarea unei figuri regale. Este roșu de la sângele care se scurge de pe trupul lui la fiecare pas — pentru că, desigur, el se întoarce acasă în Saintstone, departe de neînsemnații al căror lider nemernic l-a jupuit drept pedeapsă că le-a dus blândul său mesaj de speranță. Povestea cu care am crescut, povestea pe care am auzit-o așa de des, încât mi s-a gravat în oase.

Știu o altă poveste acum.

— E o poveste grozavă, spune primarul Longsight în timp ce privește lung imaginea. Chestia pe care totuși nu multă lume o întreabă este: „Ce s-a întâmplat mai departe? Ce s-a întâmplat după ce Sfântul a ajuns în Saintstone?”

— Păi, pentru că știm, răspund eu. A ajuns înapoi acasă, înfășurat în pielea lui ca într-un halat regesc, și a fost primit ca un erou. El este motivul pentru care morții noștri sunt jupuți.

Vocea îmi e periculos de plictisită. Degetele lui Minnow se strâng dureros pe încheieturile mele. Un avertisment. Dar Longsight zâmbește ușor... făcându-mi pe plac.

— Mă bucur că n-ai uitat. Dar nu la asta mă refer. Ce s-a întâmplat *după asta*?

Ridic din umeri.

— Nu-mi spune... l-au făcut primar și a fost la fel ca tine?

Longsight adoră să se autoprocleme noul Sfânt și, prin urmare, arunc toată ura pe care o am în cuvântul *primar*.

Longsight îi aruncă o privire lui Minnow și încuviințează, iar Jack își răsuțește strânsoarea până când durerea e atât de mare, încât îmi cedează genunchii.

— Nu-mi pune răbdarea la încercare, spune Longsight pe un ton care e detașat și dulce, de parcă ar vorbi cu un cățeluș.

Mă ridic în picioare, cu ochii arzându-mi de durere.

— Îmi imaginez că ar fi fost un primar pe cinste, Leora, continuă Longsight. Dar nu a avut ocazia. A trăit suficient de mult să audă aplauzele oamenilor și să-și spună povestea... dar apoi a murit. Nu povestim asta, pentru că preferăm eroul în locul omului, spune primarul Longsight și începe să meargă din nou. E un truc al povestitorului — dacă lași pe cineva în viață la sfârșitul poveștii, ascultătorul nu trebuie să se gândească la moartea lui. E de bun-simț, dar așa, nu e spus tot adevărul.

Și are dreptate, mă gândesc. Toată lumea din povești trăiește fericită până la adânci bătrâneți.

Mă face să mă gândesc la o altă poveste: înainte de a afla că aveam o altă mamă, nu am tânjit niciodată după altcineva. Numai după ce am aflat de Miranda și mi s-a spus povestea vieții și a morții ei mi-a fost dor de ea, atunci am jelit-o. Nu se întâmplase nimic nou — întotdeauna fusese așa —, dar brusc am simțit apăsarea pierderii de parcă m-ar fi putut băga în pământ. Nimic nu se schimbă, în afară de povestea mea.

— Povestea mea e diferită, spune Longsight. Povestea mea nu se termină cu o moarte — nu, pentru că moartea mea a fost doar un început. Când povestitorii vor vorbi despre mine, nu vor spune niciodată „el a fost“, ci doar „el este“.

— Și tu ai prezis asta? Întreb curioasă. Știai că ești... *nemuritor*?

— Știam că e ceva special în legătură cu mine, da, spune el. Că eram diferit... ca și cum strămoșii mei m-ar fi pus deoparte pentru scopurile lor. Și oamenii au putut simți asta, au spus că sunt Sfântul renăscut, venit pentru o nouă eră de speranță, putere și schimbare.

Oamenii chiar așa vorbeau despre el, în campania electorală și după. Și eu am simțit la fel. Dan Longsight ne-a dat tuturor sentimentul că ceva bun se apropia. L-am iubit pentru asta, cândva. Mi-aș dori să pot zice că încă de atunci am putut vedea prin el, că instinctul m-a avertizat să nu am încredere în el, dar ar fi o minciună. Fusesem păcălită la fel ca toți ceilalți. Bine, ca aproape toți ceilalți — ciorile nu au fost păcălite. Connor, Oscar, Obel și ceilalți rebeli. Tata. De ce nu mi-a spus?

— Ai încercat să mă faci să renunț, nu-i așa, Jack? spune Longsight.

Minnow nu răspunde nimic, iar Longsight continuă zâmbind:

— Când ți-am împărtășit planul meu — să o atragem pe Sana, să o lăsăm să comită acțiunea după care fusese disperată atât de mult timp —, cred că ai fost șocat.

Sprâncenele lui Minnow se ridică pentru o clipă și mă întreb cât de șocat a fost. Nu spusese Sana că ea și Jack lucraseră împreună?

— Am văzut îndoiala în ochii tăi: de ce să inviți dușmanul la tine în casă? De ce să faci să le fie ușor? De ce să alegi moartea? Dar acum înțelegi. Am ajuns în înalta funcție de primar pentru că sunt prevăzător, deștept și pentru că am foarte puțin timp pentru compasiune.

— Și pentru că ești special, spun eu prietenos.

— Și de-asta, îmi zâmbește el. Știam că Sana nu va putea rezista unui spectacol în public — am dat informația ciorilor astfel încât ea să știe când și unde va avea loc discursul public. Condițiile erau prea favorabile pentru ca ea să reziste tentației — o șansă să ne prindă neatenți sau cel puțin așa credea ea. Nu numai oportunitatea de a-l învinge pe liderul dușmanilor ei, dar și de-a o face în fața lor.

Aproape — aproape! — că-mi pare rău pentru Sana. A fost păcălită. Singura întrebare este cum?

— Cuțitul avea sânge pe el când l-am găsit în Featherstone, spun eu.

— Normal că avea sânge pe el, răspunde Longsight. Ea mi-a înfipt lama cuțitului în trup. Nu a fost un truc. A fost un pumnal adevărat, sânge adevărat, moarte adevărată. Inima mi s-a oprit. În câteva clipe, oamenii știau adevărul: liderul lor era mort. Chiar mi-a fost depus cadavrul la locul oficial, permițându-li-se oamenilor să-și aducă omagiile în decursul a două zile. Am fost uns cu ulei de îmbălsămare, înfășurat în pânză albastră — pregătit pentru lama jupuitorului.

Mă holbez la el și scrâșnesc din dinți.

— Dar oamenii nu se întorc pur și simplu din morți, spun.

— Ai dreptate. Oamenii, nu.

Și cu asta, primarul Longsight se întoarce și pleacă. Îi arunc o privire lui Jack și mi se pare că-l văd încruntându-se...

uitându-se la Longsight nu de parcă ar fi fost Sfântul renăscut sau un făcător de minuni, ci de parcă ar fi fost un nerod. Expresia i se șterge de pe chip înainte ca eu să o procesez și sunt împinsă înainte, urmându-l din nou pe Longsight.

Capitolul patru

Mergem mai departe, coborând scările până când ajungem sub nivelul pământului. Miroase diferit, de parcă aerul e bătrân. Probabil că suntem destul de adânc sub pământ când ajungem la un set de uși duble din lemn, care sugerează intrarea într-o aripă nouă — o parte din clădirea guvernului pe care nu am mai văzut-o niciodată.

Mel, povestitoarea din Saintstone, ne aștepta. Înclină din cap respectuos către primar. Ochii ni se întâlnesc pentru o secundă și simt din nou... pulsul electric venind dinspre ea, felul în care umple spațiul prin simpla prezență. Buclele roșcate îi sunt prinse, lăsându-i fața liberă, iar pielea ei complicat însemnată mă face să-mi aduc aminte cum mi se citea când eram copilă. Deși mă intimidează, îmi dă și senzația de acasă, aducându-mi astfel o alinare stranie.

— Noua ta misiune, îi spune Minnow lui Mel, gesticulând agitat spre mine.

— Nu a primit tatuaj? întrebă Mel, privirea trecându-i peste mine... apoi uitându-se fix la brațul meu stâng. De ce nu? Este o infractoare și ar trebui marcată ca atare.